

Sygn. akt IX Ga 144/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Błotnik

SSO Agnieszka Jurkowska-Chocyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Olszewska-Judin

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2017 roku w L.

sprawy z powództwa (...) Państwowych Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 7 listopada 2016 roku, sygn. akt V GC 462/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) Państwowych Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk S. B. B.

Sygn. akt IX Ga 144/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 r w Siedlcach na rozprawie sprawy z powództwa (...) Państwowe S.A. w W. przeciwko K. K. o zapłatę 914,72 złotych zasądził od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) Państwowe S.A. w W. kwotę 914,72 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 457,36 złotych od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty , od kwoty 457,36 złotych od dnia 09 września 2015r do dnia zapłaty (pkt I) oraz kwotę 227,00 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu w tym 180,00 zł. kosztów zastępstwa procesowego (pkt II) .

Jako uzasadnienie wyroku wskazano ,że w pozwie z dnia 10 grudnia 2015 roku (data wniesienia w (...)) powód (...) Państwowe Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego K. K. kwoty 914,72 zł. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi w sposób następujący:

- od kwoty: 457,36 zł. – za okres od dnia 9 września 2015 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty: 457,36 zł. – za okres od dnia 11 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że pozwany korzystał z nieruchomości powoda. Nadmienił, iż z tego tytułu pozwanego obciążają opłaty czynszowe oraz inne opłaty dodatkowe związane z korzystaniem z przedmiotowej nieruchomości, za które następnie powód wystawił pozwanemu faktury VAT:

- Faktura nr (...) z dnia 1 września 2015 roku w kwocie 457,36 zł. – z terminem zapłaty do dnia 9 września 2015 roku;
- Faktura nr (...) z dnia 3 sierpnia 2015 roku w kwocie 457,36 zł. – z terminem zapłaty do dnia 11 sierpnia 2015 roku.

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie uiścił powodowi należnych opłat, powód wystąpił na drogę postępowania sądowego (pozew (...), k. 5 – 6). W dniu 14 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu (k. 7). Następnie pozwany w dniu 11 stycznia 2016 roku złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł, iż nie otrzymał od powoda żadnych faktur VAT. Przyznał jednocześnie, że dzierżawił teren (...) , na którym wybudował pawilon przeznaczony do działalności gospodarczej i prowadzi tam działalność od 1991 roku (sprzeciw, k. 7v – 8). Postanowieniem z dnia 9 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny sprawę przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach Wydział Gospodarczy (postanowienie, k. 11). Na rozprawę w dniu 25 października 2016 roku, stawił się pozwany, który oświadczył, iż jest w trakcie negocjacji z powodem do zawarcia ugody oraz złożył do akt sprawy kserokopię pisma (...) S.A. z dnia 17 czerwca 2016 roku wskazujące na warianty spłaty przez pozwanego zadłużenia (protokół rozprawy z dnia 25 października 2016 roku, k. 49).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 30 grudnia 2006 roku strony niniejszego procesu zawarły umowę najmu, na mocy której powód (...) S.A. z siedzibą w W., będący posiadaczem terenu przed budynkiem dworca kolejowego w M. pl. (...) wynajął K. K. – powierzchnię 24 m² z przeznaczeniem na prowadzenie sprzedaży artykułów przemysłowych (umowa, k. 29 – 32). Do umowy tej strony sporządziły aneks nr (...) (aneks do umowy najmu k. 33 – 35). W dniu 1 października 2006 roku – lokalizacja obiektu – teren przed budynkiem dworca kolejowego w M. o powierzchni 24m² - zgodnie z umową nr (...) został przekazany przez powoda - pozwanemu K. K. (protokół zdawczo – odbiorczy, k. 36). W dniu 17 maja 2010 roku (...) S.A. wypowiedziało pozwanemu K. K. umowę najmu ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2010 roku (wypowiedzenie k. 37). Z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotu najmu powoda - (...) S.A. wystawiła wobec K. K. następujące noty księgowo:

- nr (...) z dnia 1 września 2015 roku za okres od dnia 1 sierpnia 2015 roku do dnia 31 sierpnia 2015 roku w kwocie 457,36 zł. – z terminem zapłaty do dnia 8 września 2015 roku (nota księgowa, k. 39);
- nr (...) z dnia 3 sierpnia 2015 roku za okres od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia 31 lipca 2015 roku w kwocie 457,36 zł. – z terminem zapłaty do dnia 10 sierpnia 2015 roku (nota księgowa, k. 38).

W dniu 2 grudnia 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności wynikających z w/w not księgowych, jednakże bezskutecznie (wezwanie do zapłaty k. 40).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a w szczególności umowy (k. 29 – 32), aneksu do umowy (k. 33 – 35), protokołu zdawczo – odbiorczego (k. 36), not księgowych (k. 38, k. 39), wypowiedzenia umowy (k. 37) i wezwania do zapłaty (k. 40).

Sąd ten uznał, że powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości. Pozwany K. K. w okresie od 30 grudnia 2006 roku do 17 maja 2010 roku wynajmował od powoda (...) S.A. powierzchnię 24 m², znajdującą się przed budynkiem dworca kolejowego w M. na podstawie umowy najmu, następnie korzystał z tej powierzchni bezumownie. Wskazano, iż w piśmie procesowym z dnia 18 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powoda stwierdził, że

pomimo rozwiązania umowy najmu, pozwany nie zwrócił przedmiotu najmu, a zatem istniała podstawa do obciążenia pozwanego karami umownymi, zgodnie z umową najmu. Ponadto pozwany przyznał w niniejszej sprawie, że nadal korzysta z nieruchomości powoda po rozwiązaniu przedmiotowej umowy. Zgodnie z treścią § 13 ust. 2 umowy najmu – w przypadku opóźnienia NAJEMCY w przekazaniu przedmiotu umowy najmu po zakończeniu najmu, NAJEMCA ponosi opłaty za bezumowne korzystanie z nieruchomości w wysokości 200% stawki czynszu jaki obowiązywał przed zakończeniem umowy. W odpowiedzi na sprzeciw – powód podał, iż postanowienia umowy są podstawą roszczenia, nie zaś faktury jak chce pozwany. Wskazano też, iż pozwany był wielokrotnie wzywany do dobrowolnego uregulowania zadłużenia, stwierdzonego notami, jednakże nie reagował i nie regulował. Na rozprawie w dniu 25 października 2016 roku pozwany złożył kopię pisma od (...) S.A. stanowiącą propozycję uregulowania dobrowolnego zobowiązania z dnia 17 czerwca 2016 roku w terminie do dnia 29 lipca 2016 roku i stwierdził, że na razie nie zawarł żadnej ugody, oświadczył, że powód winien jest mu rekompensatę za postawiony budynek (pismo, k. 48). Zgodnie z treścią art. 477 § 1 kc w razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać, niezależnie od wykonania zobowiązania, naprawienia szkody wynikłej ze zwłoki. Stosownie do treści art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Do przesłanek odpowiedzialności kontraktowej dłużnika należy zatem w pierwszej kolejności powstanie szkody majątkowej po stronie wierzyciela. Po wtóre szkoda ta musi być spowodowana niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania przez dłużnika. Po trzecie wreszcie pomiędzy powstałą szkodą a jej niewykonaniem (lub nienależytym wykonaniem) musi zaistnieć adekwatny związek przyczynowy (art. 361 §1 k.c.). Trzeba przy tym podkreślić, że w świetle art. 471 k.c. spełnienie się powyższych przesłanek nie przesądza jeszcze o powstaniu po stronie wierzyciela roszczenia o naprawienie szkody, bowiem niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania musi być następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Pod pojęciem szkody, stanowiącej podstawową przesłankę odpowiedzialności odszkodowawczej, należy rozumieć powstałą wbrew woli poszkodowanego różnicę między jego obecnym stanem majątkowym, a takim stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Wszelka szkoda, rozpatrywana jako uszczerbek o charakterze majątkowym, może mieć w świetle przepisów kodeksu cywilnego (art. 361 §2 k.c.) postać dwojaką. Może ona bowiem obejmować zarówno stratę, jakiej doznaje mienie poszkodowanego, wskutek czego poszkodowany staje się uboższy (damnum emergens czyli szkoda rzeczywista), jak również utratę korzyści, jakiej spodziewać mógł się poszkodowany, gdyby mu nie wyrządzono szkody, wskutek czego poszkodowany nie staje się bogatszy (lucrum cessans). Podstawę obliczenia wysokości szkody stanowić powinno uchwycenie różnicy między stanem majątku osoby poszkodowanej, który rzeczywiście istnieje po nastąpieniu zdarzenia wywołującego szkodę, a stanem majątku hipotetycznym, pomyślanym jako stan, który urzeczywistniłby się, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Sąd Rejonowy wskazał, że szkoda może polegać na utracie korzyści, wskutek niemożności wynajmowania wspomnianego przedmiotu, lub poniesieniu strat na skutek konieczności wynajmowania innego obiektu. W takich przypadkach szkoda i odpowiadające jej roszczenie odszkodowawcze są z reguły równe sumie czynszu za okres, w którym wynajmujący nie mógł dysponować daną rzeczą. Łącząca strony umowa z dnia 30 grudnia 2006 roku umowa była umową najmu. Zgodnie z art. 659 §1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. W niniejszej sprawie powód na podstawie § 12 ust 1 łączącej strony niniejszego procesu umowy wypowiedział pozwanemu stosunek prawny najmu (z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia) ze skutkiem na dzień 30 czerwca 2010 roku. Konsekwencją zakończenia najmu było powstanie po stronie najemcy obowiązku zwrócenia wynajmującemu przedmiotu najmu (art. 675 §1 k.c.), zresztą niezależnie od tego, czy prawo własności przedmiotu najmu wynajmującemu przysługiwało. Niewykonanie tego obowiązku rodziło po stronie byłego wynajmującego uprawnienie do żądania od byłego najemcy naprawienia szkody wywołanej nienależytym wykonaniem zobowiązania. Tym samym wykazanie przez wynajmującego szkody wynikłej z niewykonania obowiązku przewidzianego w art. 675 §1 k.c. zakładało przede wszystkim stwierdzenie prawnej możliwości dysponowania rzeczą przez wynajmującego w okresie po nadejściu dnia, w którym rzecz powinna być mu zwrócona. Wskazano ponadto, że nie ulega przy tym wątpliwości, że pozwany, pomimo rozwiązania umowy i wyznaczenia mu przez stronę powodową terminu protokolarnego zwrotu przedmiotu najmu, nie wydał go, do czego był zobowiązany na podstawie §13 ust 1 łączącej strony umowy (oraz art. 675 §1 k.c.). Niezależnie od powyższego wskazano, że strony w umowie z dnia 30 grudnia 2006 roku (w § 13 pkt 2) zastrzegły, że w razie niewydziania

przedmiotu najmu po ustaniu stosunku najmu, najemca (pozwany) będzie zobowiązany do zapłaty wynajmującemu (stronie powodowej) kary umownej w wysokości 200% stawki czynszu, jaki obowiązywał przed zakończeniem umowy. Tym samym strona powodowa była uprawniona do żądania z tytułu odszkodowania kwoty stanowiącej dwukrotność stawki czynszu, jaki obowiązywał przed zakończeniem umowy. Pozwany nie kwestionował istnienia wierzytelności wobec powoda.

Zgodnie bowiem z art. 476 kc dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie. W ocenie Sądu Rejonowego pozwany dopuścił się zwłoki w związku z czym powodowi oprócz żądania zapłaty przysługują również odsetki za czas opóźnienia. Zgodnie z art. 476 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie. Natomiast w myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty procesu składały się: opłata od pozwu 30 zł. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 180 złotych ustalone na podstawie § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Rozstrzygnięcie zawarte w powyższym wyroku zostało w całości zaskarżone przez stronę pozwaną. Pozwany wniósł o uchylenie wyroku w całości, z powodu rażącego naruszenia prawa oraz obciążenie powoda kosztami procesu.

Jako uzasadnienie apelacji wskazano, że przed wyznaczonym przed Sądem Rejonowym w Siedlcach terminem rozprawy, powód zaproponował ugodę. Negocjacje w tej sprawie trwają. Jest szansa na ugodowe załatwienie sprawy, także w postępowaniu apelacyjnym. Mediacja daje szansę na polubowne załatwienie sporu. Wynajmujący sporny teren (...) jednostronnie wypowiedział umowę dzierżawy gruntu, na którym z własnych środków w 1992r. na podstawie legalnego zezwolenia odpowiednich organów pozwany wybudował budynek nr (...). Powód żąda jego rozbiórki, co jest niezgodne z prawem, ponieważ bez odpowiednich zezwoleń zagrożone to jest sankcjami karnymi. Powód za dzierżawę gruntu żąda zapłaty na podstawie wystawianych not księgowych, które są dopuszczalne tylko wewnątrz danej firmy i nie są opodatkowane. Sąd w uzasadnieniu wyroku w stosunku do tych samych numerów dowodów księgowych zamiennie posługuje się pojęciami „nota księgowa” i „faktura” co jest niezgodne z ustawą o rachunkowości.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa oddalenie apelacji w całości jako oczywiście bezzasadnej oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś, że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem, że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.). Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając, iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003/22/544).

Za całkowicie nieuzasadniony należało zatem uznać wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku, a co za tym idzie i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania Sądowi I instancji. Z przepisu art. 386 § 2 i 4 kpc wynika, że uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji może nastąpić tylko w razie stwierdzenia nieważności postępowania, w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna ze wskazanych wyżej podstaw uchylenia orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Postępowanie przed Sądem I instancji w ocenie Sądu Okręgowego nie jest dotknięte nieważnością. W niniejszym przypadku strona skarżąca, jak wynika z treści apelacji i jej uzasadnienia na nieważność postępowania nawet się zresztą nie powoływała, zaś Sąd odwoławczy z urzędu nie stwierdził, aby w niniejszym przypadku nieważność postępowania miała miejsce. Sąd Rejonowy rozpoznał także istotę sprawy. Sąd ten dokonał bowiem analizy zasadność żądania pozwu z punktu widzenia okoliczności faktycznych przytoczonych, jako podstawa faktyczna pozwu oraz z punktu widzenia zarzutów podniesionych przez pozwanego w toku postępowania. Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się nadto, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji dojdzie w szczególności w razie oddalenia powództwa z uwagi na przyjęcie przedawnienia roszczenia, prekluzji lub braku legitymacji procesowej strony, której oceny sąd drugiej instancji nie podziela (zob. w szczególności wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, Lex, nr 55513). Sąd Najwyższy przyjął, że oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego. Niewyjaśnienie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest równoznaczne z nierozpoznaniem istoty sprawy (zob. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483). To samo należy także odnieść do ewentualnej sprzeczności ustaleń sądu z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym czy też samego przeprowadzenia przez sąd i instancji postępowania dowodowego w tym jego zakresie. W tym też zakresie nie może to być utożsamiane z brakiem rozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji. Wydanie wyroku przez Sąd Okręgowy w niniejszym postępowaniu wreszcie nie wymaga również przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Przed odniesieniem się jednakże do zarzutów zawartych we wniesionej apelacji na wstępie należy także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych

dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji.

Przedmiotowa apelacja nie zawiera w zasadzie żadnych konkretnych zarzutów w zakresie naruszenia przepisów prawa procesowego, czy też materialnego. Apelujący powołał się w niej jedynie ogólnikowo na „rażące naruszenie prawa” bez bliższego sprecyzowania o jakie konkretnie przepisy chodzi i w jakim zakresie zostały one naruszone przez Sąd I instancji. Jak wskazano powyżej w apelacji skarżący zarzucił przede wszystkim, że powód żąda zapłaty na podstawie not księgowych, które nie są opodatkowane, jak też zwrócił uwagę na posługiwanie się przez Sąd I instancji w stosunku do tych samych dowodów różnymi pojęciami. Również w treści samego sprzeciwu od nakazu zapłaty zakwestionował dochodzone roszczenie przede wszystkim z powodu braku faktur.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji określenia dokumentu złożonego do akt przez stronę powodową jako „faktura” użył powołując się na stanowisko powoda zawarte w pozwie (takim określeniem tego dowodu posłużyła się bowiem w pozwie – jego uzasadnieniu sama strona powodowa). Ten sam dowód – ten dokument w uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji określił jednakże zgodnie z jego prawidłowym oznaczeniem jako „notę”. W tym miejscu należy także wskazać, że w przypadku bezumownego korzystania z nieruchomości w świetle obowiązujących przepisów brak było podstaw do wystawienia faktury VAT przez stronę powodową. Zgodnie bowiem z zapisami Ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11 marca 2004 r. (Dz. U nr 54, poz. 535 z późniejszymi zmianami – tekst jednolity z dnia 10 maja 2016 r.) opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega między innymi odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju (art. 5 pkt 1), z takimi natomiast w niniejszym przypadku nie mamy do czynienia.

Pozwany nie kwestionował zasadności dokonanej wypowiedzenia umowy (a była to okoliczność niesporna między stronami), ani też nie zgłaszał żadnych roszczeń wobec powoda w toku niniejszego postępowania z tego tytułu. W apelacji pozwany nie kwestionował także ani faktu jednostronnego wypowiedzenia umowy (w tym też jego skuteczności), ani też faktu korzystania z nieruchomości po wypowiedzeniu umowy, ani też wreszcie wysokości wynagrodzenia, a tym samym brak jest podstaw w ocenie Sądu Okręgowego, aby w tym zakresie podważyć ustalenia Sądu I instancji w powyższym zakresie. Apelujący w uzasadnieniu apelacji powołał się także na żądanie rozbiórki budynku, który wznosił z własnych środków, które jednakże nie było przedmiotem niniejszego postępowania. Pozwany natomiast z tytułu poniesionych przez siebie powyższych kosztów nie zgłosił żadnych własnych roszczeń wobec strony powodowej, nie przeciwstawił ich roszczeniom strony powodowej poprzez np. zgłoszenie zarzutu ich wzajemnego potrącenia. Nie uczynił tego tak w postępowaniu toczącym się przed Sądem I instancji, jak też we wniesionej apelacji. Nie zgłosił żadnych własnych roszczeń w stosunku do strony powodowej w formie odpowiednich zarzutów, czy wniosków procesowych – żądań zgłoszonych w toku postępowania. Niezależnie jednak od powyższego, jak zasadnie zarzuciła to strona powodowa we wniesionej odpowiedzi na apelację zgodnie z zapisem zawartym w § 8 ust. 3 umowy, która uprzednio wiązała strony, wszelkie adaptacje dokonane przez pozwanego miały przejść na własność powoda po zakończeniu stosunku najmu bez prawa do zwrotu poniesionych nakładów.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji nie doszukał się w przedmiotowej sprawie uchybień ze strony tegoż Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego, jak również w zakresie samego przeprowadzenia postępowania dowodowego. Ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Wszelkoniem i bezstronnie rozważył przy tym materiał dowodowy. W tym miejscu należy również wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182/98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/ 97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowni z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

W ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie Sądu I instancji jest logicznie poprawne zaś jego ustalenia nie budzą żadnych zastrzeżeń . W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni te ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz argumenty i dowody przedstawione na ich poparcie. Sąd Okręgowy podzielając je, przyjmuje za własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są w tym zakresie zatem całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika , że zarzuty i uzasadnienie apelacji w tym zakresie , w tym w zakresie oceny materiału dowodowego stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi poczynionymi przez Sąd I instancji ustaleniami i służy niewątpliwie wyłącznie narzuceniu własnego błędnego stanowiska co do wzajemnych relacji prawnych i wynikających z nich powinności stron oraz zmierza do uzyskania satysfakcjonującego stronę pozwaną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie należało uznać ,że wniesiona apelacja jest w całości niezasadna i winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc .

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 kpc, 99 kpc w zw. z art. 108 kpc i art. 109 kpc . Pozwany przegrał bowiem postępowanie odwoławcze w całości , a strona powodowa , która w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego zgłosiła stosowny wniosek w tym zakresie – w przedmiocie przyznania na jej rzecz kosztów postępowania (kosztów zastępstwa procesowego) .